

на законите и **тайните знания**. Трета важна характеристика е нейната необузданост, дивост, войнственост. През античността Богинята – Майка започва да се олицетворява в малоазийската Кибела, Великата майка на боговете, която обединява различни признаци, като изгражда образа на единна синкретична Богиня-Майка, като нейни хипостази (проявления) имат локален (местен) характер. (Мифы народов мира 1982)

Друг елемент от гравюрата на манистото е ромбът зад човешката фигура. Думата „ромб“ произхожда от гръцката дума сумвпт, която има значение на „дайре“. Ромбът е оприличен вероятно на използвано от древните гърци четириъгълно дайре. Дайретото е жречески атрибут, които е акустична форма за контактуване с публиката. Известна е изключително важната роля, отредена на барабана или дайретото при сеансите на шаманите - те достигат до екстаз най-вече с тяхна помощ. Смята се, че в посветителните си сънища бъдещият шаман получава от ръката на бог три клона за направата на дървената част на акустичните инструменти от самото Дърво на живота. Така вече лесно можем да схванем цялата символика и религиозна стойност на звуците на тези инструменти. Биейки ги, шаманът постепенно изпада в екстаз и се чувства, че предприема пътуването си до Небето. (Елиаде 1952) Ромбът също така символизира „окото на лечителя“. В съвременните затворени общества ромбът, като знак, е символ на знанието. Също така rhombos в древна Гърция се смята за „Гръмотевицата на Загрей“. Съгласно питагорейското тълкуване кубът може да се свърже с карото (квадрата) и оттук - с идеята за земята и числото 6. В орфическата теогония двете числови изражения не си противостоят, защото орфическият Дионис е или шестият (ромбически) господар след Фанес или четвъртият (конусовидният) у един още по-късен коментатор – Олиппиодор, т.е. или е земя или е огън. Сближаването на представите за огъня и земята, което е по-дионисовско от всяко друго, би следвало да се има в предвид, когато шишарковидните форми (орнаменти) са съчетани с ромбовидни. Конусът (стробилосът) и ромбът са неизменни, което е и естествено заради фалическото значение на първия и строго хтоническото на втория, както и заради спекулативното им тълкуване като огън и земя. (Фол 1991).

Интерес предизвиква изображението на полумесец в сцената. Полумесецът символизира шумеро-акадския бог Син (Нанна). В митологията богът пътешества през нощта по небето, а през деня - в подземното царство. Като покровител на град Ур, Син моли баща си, главния бог Енлил да надари реките, полята, горите на Ур с плодородие и богатство. Със Син се асоциира